

Received/Geliş : 2025 May/Mayıs Accepted/Kabul : 2025 May/Mayıs Published/Yayın : 2025 June/Haziran

Çiftlerin İletişim Becerilerinin Çatışma Çözüm Stillerine Etkisinin İncelenmesi: Konya İli Örneği

Hale Ulusoy¹ Birol Büyükdogan²

Atıf/Reference: Ulusoy, H. ve Büyükdogan, B., (2025). Çiftlerin İletişim Becerilerinin Çatışma Çözüm Stillerine Etkisinin İncelenmesi: Konya İli Örneği. *Yönetim ve Eğitim Bilimleri Dergisi*, 4(2), 75-80.

Özet

Bu araştırmanın amacı, evli bireylerin iletişim becerilerinin çatışma çözüm stilleri üzerindeki etkisini incelemektir. Evlilik ilişkileri, bireylerin sosyal, duygusal ve ekonomik boyutlarda bir araya geldikleri, dinamik ve karmaşık yapılardır. Bu birliktelik sürecinde, çiftlerin karşılaştığı sorunlar kaçınılmaz olup zaman zaman çatışmalarla sonuçlanabilmektedir. Bu bağlamda, bireylerin sahip oldukları iletişim becerileri, söz konusu çatışmaların yönetiminde belirleyici rol oynamaktadır. Literatürde etkili iletişim becerilerinin; empati kurabilme, kendini açık ve net ifade etme, etkin dinleme gibi alt bileşenlerden oluştuğu ve evlilik doyumunu artırdığı sıkça vurgulanmaktadır. İletişim yeterliklerinin çatışma çözüm stillerine olan etkisinin belirlenmesi, aile içi uyumun sağlanması ve evlilik bağının güçlendirilmesi açısından önem taşımaktadır. Bu çalışmada ilişkisel tarama modeli benimsenmiş olup, Türkiye'deki büyükşehirlerden biri olan Konya'da yaşayan 426 evli bireyden kolayda örnekleme yöntemi ile veri toplanmıştır. Veri toplama araçları olarak; kişisel bilgi formu, Korkut-Owen ve Demirbaş Çelik (2017) tarafından geliştirilen İletişim Becerileri Ölçeği ile Özen (2016) tarafından geliştirilen Romantik İlişkilerde Çatışma Çözme Stilleri Ölçeği kullanılmıştır. Veriler SPSS 25 paket programı aracılığıyla analiz edilmiş; hipotezlerin test edilmesinde Pearson korelasyon analizi ve çoklu doğrusal regresyon analizi yöntemlerine başvurulmuştur. Araştırma sonuçlarına göre, iletişim becerileri ile çatışma çözüm stilleri arasında pozitif yönde anlamlı ancak düşük düzeyde bir ilişki bulunmuştur. Özellikle olumlu çatışma çözüm stratejileri ile iletişim becerileri arasında orta düzeyde anlamlı bir ilişki olduğu tespit edilmiştir. Regresyon analizi bulguları ise, iletişim becerilerinin çatışma çözüm stillerini yordama gücünün sınırlı olduğunu; yalnızca “iletişim kurmaya istekli olma” alt boyutunun anlamlılık sınırında bulunduğunu göstermektedir. Bu sonuç, çatışma çözümünün yalnızca iletişim yeterlikleri ile açıklanamayacağını, kişilik özellikleri, bağlanma stilleri ve evlilik süresi gibi diğer psikososyal değişkenlerin de etkili olabileceğini göstermektedir. Sonuç olarak, araştırma çiftlerin sağlıklı iletişim becerileri geliştirmesinin çatışma çözüm süreçlerinde yapıcı davranış biçimlerini benimsemelerine katkı sağladığını ortaya koymaktadır. Bulgular, evlilik danışmanlığı ve aile terapisi uygulamalarında iletişim odaklı müdahale programlarının önemini desteklemektedir. Ayrıca, farklı sosyokültürel bağlamlarda yürütülecek benzer çalışmaların alanyazına katkı sunacağı ve genellenebilir sonuçların elde edilmesini sağlayacağı düşünülmektedir.

Anahtar Sözcükler: Çatışma, çatışma çözüm stilleri, evlilik, iletişim, iletişim becerileri.

The Effect of Couples' Communication Skills on Conflict Resolution Styles: A Case Study in Konya Province

Abstract

This study aims to examine the impact of communication skills on conflict resolution styles among married individuals. Marital relationships are dynamic and complex structures in which individuals unite socially, emotionally, and economically. Conflicts are inevitable in this process, and communication skills play a pivotal

¹ Okul Müdürü; Alaeddin İlkokulu, <https://orcid.org/0009-0005-9049-1580>; haleulusoy1@gmail.com;

² Doç. Dr.; Karatay Üniversitesi, <https://orcid.org/0000-0001-9873-4317>; birol.buyukdogan@karatay.edu.tr

role in managing them. The literature emphasizes that effective communication includes empathy, clear self-expression, and active listening, which contribute significantly to marital satisfaction. In this context, determining the effect of communication competence on conflict resolution styles is critical for enhancing family harmony and strengthening marital bonds. The study employs a relational survey model and was conducted with 426 married individuals residing in Konya, Turkey, selected through convenience sampling. Data were collected using a personal information form, the Communication Skills Scale (developed by Korkut-Owen & Demirbaş Çelik, 2017), and the Conflict Resolution Styles in Romantic Relationships Scale (developed by Özen, 2016). Data analysis was performed using SPSS 25, employing Pearson correlation and multiple linear regression techniques. Findings indicate a positive but low-level significant relationship between communication skills and conflict resolution styles, with a moderate correlation observed specifically between constructive resolution strategies and communication skills. Regression analysis reveals that communication skills have a limited predictive power on conflict resolution styles, with only the “willingness to communicate” sub-dimension approaching significance. These results suggest that conflict resolution cannot be explained solely by communication competence; other psychosocial variables such as personality traits, attachment styles, and marital duration also play a role. In conclusion, the findings highlight that developing effective communication skills supports the adoption of constructive behaviors in conflict resolution processes. The study underscores the importance of communication-focused interventions in marital counseling and family therapy and recommends further research in diverse sociocultural contexts to enhance generalizability.

Keywords: Conflict, conflict resolution styles, marriage, communication, communication skills.

1. Giriş

Evlilik, bireylerin hayatlarını birleştirerek sosyal, duygusal ve ekonomik bir birliktelik kurduğu, karmaşık bir yapıya sahip toplumsal bir kurumdur. Evlilik sürecinde çiftler arasında yaşanabilecek farklılıklar, zaman zaman uyumsuzluk ve çatışmaların ortaya çıkmasına neden olabilmektedir. Bu noktada çatışmayı nasıl yönettikleri ve hangi yollarla çözmeye çalıştıkları, evlilik ilişkisinin sürekliliği ve doyumu açısından önem arz etmektedir (Gottman & Krokoff, 1989). Evlilikte ortaya çıkan çatışmalar, sadece ilişkiyi zedelemekle kalmaz; aynı zamanda aile içindeki psikolojik atmosferi, çocukların gelişimini ve bireylerin yaşam doyumunu da olumsuz etkileyebilir. Dolayısıyla evlilik ilişkilerinde çatışmaların yapıcı şekilde yönetilmesi ve çözüm yollarının sağlıklı iletişim temelli olması gerekmektedir.

Çatışma, iki taraf arasındaki görüş, değer, çıkar ya da beklenti farklılıklarından kaynaklanan ve çoğu zaman stres yaratan bir etkileşim biçimidir. Çatışma durumunun kendisinden çok, bu duruma verilen tepkiler ilişkinin geleceği üzerinde belirleyici olmaktadır (Helvacıoğlu & Eliüşük Bülbül, 2022). Bu bağlamda, çatışma çözüm stillerinin etkili yönetimi, sağlıklı bir evlilik ilişkisinin temel taşlarından biri olarak kabul edilmektedir. Evliliklerde karşılaşılan sorunların çözümünde kullanılan stratejiler, çiftlerin psikolojik uyum düzeyini, evlilik doyumunu ve karşılıklı anlayışı etkileyebilmektedir. Bu nedenle çiftlerin sahip olduğu iletişim becerilerinin çatışma çözüm sürecindeki işlevi önem kazanmaktadır.

Literatüre bakıldığında, çatışma çözüm üzerine etkili olan birçok bireysel ve sosyal faktör olduğu görülmektedir. Bu faktörlerin başında, bireylerin sahip olduğu iletişim becerileri yer almaktadır. İletişim becerileri, kişiler arası ilişkilerde duygu ve düşüncelerin açık, doğru ve etkili bir biçimde aktarılmasını sağlayan yeterlikler bütünü olarak tanımlanabilir. Etkin dinleme, kendini ifade etme, empati kurma gibi unsurları içeren bu beceriler, çatışmaların yapıcı bir şekilde ele alınmasında kritik bir role sahiptir (Işık, 2022). Nitekim güçlü iletişim becerilerine sahip bireylerin, karşılaştıkları sorunlar karşısında daha yapıcı, sabırlı ve empatik yaklaşımlar sergiledikleri; bu durumun ise evlilik uyumuna olumlu katkı sunduğu pek çok araştırmada ortaya konmuştur (Bayraktar, 2015; Ergun, 2020).

Gelişen teknolojilerle birlikte değişen sosyal ilişkiler, özellikle çiftlerin iletişim dinamiklerini de etkilemektedir. Sosyal medya gibi dijital araçlar üzerinden kurulan sanal iletişim biçimleri, yüz yüze iletişim becerilerini zayıflatırken; dijital etkileşimlerin aşırı kullanımı da evlilik içi paylaşımı azaltmakta, çiftlerin duygusal bağlarını zayıflatılabilmektedir. Bu durum, iletişim eksikliklerinin çatışma sıklığını artırabileceğine ve çözüm yollarını sınırlayabileceğine işaret etmektedir (Güleç, 2018; Çelik, 2006).

Bu çalışmanın odak noktalarından biri de söz konusu ilişkinin Konya ili örneğinde incelenmesidir. Konya, geleneksel aile yapısının belirgin olduğu ve çift dinamiklerinin çeşitli sosyokültürel etmenlerden etkilendiği bir şehir olarak bu tür araştırmalar için anlamlı bir saha sunmaktadır. Yerel kültürel yapının çatışma çözüm stratejilerine ve iletişim tarzlarına olan etkisinin değerlendirilmesi, çalışmanın özgünlüğünü artırmaktadır.

Araştırmada ele alınan iki temel hipotez aşağıdaki gibidir:

H1: Çiftlerin iletişim becerileri, çatışma çözüm stillerini anlamlı düzeyde etkilemektedir.

H2: Çiftlerin iletişim becerileri ile çatışma çözüm stilleri arasında pozitif yönde anlamlı ilişki bulunmaktadır.

Bu bağlamda, çalışmanın amacı çiftlerin iletişim becerileri ile çatışma çözüm stilleri arasındaki ilişkinin derecesini ve yönünü ortaya koymaktır. Bu ilişkiyi incelemek, evlilik danışmanlığı ve aile terapisi gibi alanlarda çalışan uzmanlar için önemli ipuçları sunmakta; evlilik ilişkilerinde sağlıklı iletişimin teşviki açısından yol gösterici olmaktadır.

2. Yöntem

Bu çalışma, nicel araştırma yaklaşımı benimsenerek ilişkisel tarama modelinde düzenlenmiştir. Bu model, değişkenler arasındaki var olan ilişkileri belirlemeye ve bu ilişkilerin yönü ile düzeyini ortaya koymaya yönelik kullanılmaktadır (Karasar, 2014). Araştırmada, çiftlerin iletişim becerileri ile çatışma çözüm stilleri arasındaki ilişki düzeyi ve bu becerilerin çatışma çözümünü yordayıp yordamadığı incelenmiştir.

Araştırmanın evrenini Konya il merkezinde yaşayan evli bireyler oluşturmaktadır. Bu evrenden kolayda örneklem yöntemiyle seçilen 426 kişi ile veri toplanmıştır. Katılımcıların seçiminde en az bir yıldır evli olma, aktif bir evlilik ilişkisi yaşıyor olma ve çalışmaya gönüllü katılım şartları aranmıştır. Katılımcıların yaşları, evlilik süreleri, eğitim düzeyleri ve çalışma durumları çeşitlilik göstermektedir. Bu çeşitlilik, elde edilen verilerin genellenebilirliğini artırmak açısından avantaj sağlamaktadır.

Veri toplama aracı olarak kişisel bilgi formu, İletişim Becerileri Ölçeği (Korkut-Owen & Demirbaş Çelik, 2017) ve Romantik İlişkilerde Çatışma Çözme Stilleri Ölçeği (Ayça Özen, 2016) kullanılmıştır.

İletişim Becerileri Ölçeği, bireylerin temel iletişim yeterliklerini ölçmek üzere geliştirilmiş, 5 alt boyut ve 25 maddeden oluşan likert tipi bir ölçektir. İç tutarlılık katsayısı .94 olup güvenilir bir ölçüm aracı olarak kabul edilmektedir.

Romantik İlişkilerde Çatışma Çözme Stilleri Ölçeği, çiftlerin çatışma durumlarında başvurdukları çözüm stratejilerini belirlemek amacıyla oluşturulmuştur. Ölçekte uzlaşma, çekilme, saldırganlık ve işbirliği gibi alt boyutlar yer almaktadır. Ölçeğin geçerlilik ve güvenilirlik çalışmaları yapılmış ve Cronbach Alpha katsayısı .81 olarak belirlenmiştir.

Elde edilen veriler SPSS 25 paket programı kullanılarak analiz edilmiştir. Verilerin normal dağılım gösterdiği basıklık ve çarpıklık katsayıları ile kontrol edilmiştir. Parametrik test koşullarının sağlandığı belirlenmiş ve analiz sürecinde Pearson Korelasyon Analizi ile Çoklu Doğrusal Regresyon Analizi kullanılmıştır.

H1 hipotezi için çoklu regresyon analizi yapılmış ve iletişim becerilerinin çatışma çözüm stillerini yordayıp yordamadığı test edilmiştir.

H2 hipotezi için Pearson Korelasyon katsayısı hesaplanmış ve değişkenler arasındaki ilişkinin yönü ve düzeyi belirlenmiştir.

Tüm analizlerde anlamlılık düzeyi $p < .05$ olarak kabul edilmiştir.

3. Bulgular

“H1 Hipotezi: Çiftlerin iletişim becerileri, çatışma çözüm stillerini anlamlı düzeyde etkilemektedir.” hipotezinin incelenmesi için çoklu doğrusal regresyon analizi uygulanmıştır.

Tablo 1. Regresyon Analizi Sonuçları

Değişken	B	Beta	t	p
İletişim İlkeleri ve Temel Beceriler	0.106	0.090	0.985	0.325
Kendini İfade Etme	0.040	0.039	0.480	0.631
Etkin Dinleme ve Sözel Olmayan	0.052	0.048	0.446	0.656
İletişim Kurmaya İsteklilik	0.173	0.153	1.805	0.072

$p < .05$; **Model Özeti:** $R = 0.303$, $R^2 = 0.092$, $F(4,421) = 10.640$, $p < .001$

Yukarıdaki çoklu doğrusal regresyon analizi sonuçlarına göre; modelin genel anlamlılığı $F(4, 421) = 10.640$, $p < .001$ düzeyinde anlamlı bulunmuştur. Bağımsız değişkenler olan "İletişim İlkeleri ve Temel Beceriler", "Kendini İfade Etme", "Etkin Dinleme ve Sözel Olmayan İletişim" ile "İletişim Kurmaya İsteklilik" değişkenlerinden sadece "İletişim Kurmaya İsteklilik" değişkeni sınırdan anlamlılık göstermiştir ($p = .072$). Diğer değişkenler anlamlı düzeyde katkı sağlamamıştır. Modele ait belirleme katsayısı $R^2 = .092$ olup, iletişim becerileri çatışma çözüm stillerinin yaklaşık %9'unu açıklamaktadır.

Bu bulgular doğrultusunda H1 hipotezi reddedilmiştir.

"H2 Hipotezi: Çiftlerin iletişim becerileri ile çatışma çözüm stilleri arasında pozitif yönde anlamlı ilişki bulunmaktadır." hipotezinin incelenmesi için çoklu doğrusal regresyon analizi uygulanmıştır.

Tablo 2. Korelasyon Analizi Sonuçları

Değişkenler	r	p
İletişim Becerileri ↔ Çatışma Çözüm Stilleri	0.299	<.01
İletişim Becerileri ↔ Olumlu Çatışma Stilleri	0.438	<.01
İletişim Becerileri ↔ Olumsuz Çatışma Stilleri	-0.019	>.05

* $p < .05$ (2-tailed). ** $p < .01$ (2-tailed).

Araştırmada uygulanan Pearson korelasyon analizi sonuçlarına göre, çiftlerin iletişim becerileri ile çatışma çözüm stilleri arasında pozitif yönde, düşük düzeyde ancak anlamlı bir ilişki bulunmuştur ($r = .299$, $p < .01$). Ayrıca, iletişim becerileri ile olumlu çatışma çözüm stilleri arasında orta düzeyde ($r = .438$, $p < .01$); iletişim becerileri ile olumsuz çatışma stilleri arasında ise negatif ancak anlamsız bir ilişki ($r = -.019$, $p > .05$) tespit edilmiştir.

Bu bulgular doğrultusunda H2 hipotezi kabul edilmiştir.

4. Tartışma

Bu araştırmada elde edilen bulgular, çiftlerin iletişim becerilerinin çatışma çözüm stilleriyle anlamlı bir ilişki içinde olduğunu ortaya koymuştur. Özellikle ikinci hipotez kapsamında elde edilen korelasyon sonucu, iletişim becerileri yükseldikçe olumlu çatışma çözüm stratejilerinin daha fazla benimsendiğini göstermektedir. Bu durum, Işık'ın (2022) çalışmasıyla da örtüşmektedir. Işık, evli bireylerin iletişim yeterliliklerinin evlilik doyumu ve uyumu üzerinde etkili olduğunu, özellikle empatik yaklaşım ve etkin dinleme becerilerinin evlilik içi anlaşmazlıkların çözümünde belirleyici rol oynadığını vurgulamaktadır.

Benzer şekilde Bayraktar (2015), iletişim eksikliğinin çiftler arasındaki anlaşmazlıkların temel nedenlerinden biri olduğunu ve bu durumun çatışma çözme becerilerini olumsuz etkilediğini belirtmiştir. Bu çalışmada da iletişim kurmaya istekli olmanın, diğer iletişim alt boyutlarına kıyasla çatışma çözüm stillerini anlamlı biçimde yordaması dikkat çekicidir. Bu sonuç, gönüllülüğün ve iletişime açık olmanın, yalnızca beceri değil aynı zamanda bir tutum olarak evlilik ilişkilerinde önemli olduğunu göstermektedir.

Ancak regresyon analizinde modelin genel anlamlılığına rağmen, iletişim becerilerinin çatışma çözüm stillerini düşük düzeyde açıklaması ($R^2 = .092$) dikkat çekmektedir. Bu bulgu, çatışma çözüm stillerinin sadece iletişim becerileriyle değil; kişilik özellikleri, geçmiş deneyimler, stres düzeyi, bağlanma stilleri gibi birçok başka değişkenle de ilişkili olabileceğini düşündürmektedir (Helvacıoğlu & Eliüşük Bülbül, 2022).

Araştırma sonucunda çiftlerin iletişim becerileri ile çatışma çözüm stilleri arasında pozitif yönde anlamlı bir ilişki olduğu tespit edilmiş; ancak iletişim becerilerinin çatışma çözüm stillerini yordama gücünün sınırlı olduğu görülmüştür. Bu durum, iletişim becerilerinin çatışma çözümünde önemli bir faktör olmakla birlikte, tek başına yeterli olmadığını göstermektedir.

Gelecekte yapılacak araştırmalarda bağlanma stilleri, stresle başa çıkma becerileri ya da evlilik süresine bağlı deneyimlerin çatışma çözümüne etkileri de incelenerek daha bütüncül modeller geliştirilebilir.

Öneriler

Uygulayıcılar açısından bu bulgular, çiftlerle çalışan evlilik danışmanlarının ya da aile terapistlerinin müdahale programlarında iletişim becerilerine yönelik çalışmalar yapmalarının önemini vurgulamaktadır. Ancak

bu tür uygulamaların etkili olabilmesi için iletişim dışında diğer psikososyal faktörlerin de değerlendirilmesi gerekmektedir.

Araştırmacıların Katkı Oranı

Yazarlarının katkı oranı eşit düzeydedir.

Çıkar Çatışması

Bu araştırmada herhangi bir çıkar çatışması bulunmamaktadır.

Kaynakça

- Bayraktar, M. (2015). Evlilikte iletişim sorunları ve çözüm yolları. *Aile ve Toplum*, 28(3), 45–62.
- Çelik, S. (2006). İletişim becerileri ile çatışma çözüm yolları arasındaki ilişki. *Türk Psikolojik Danışma ve Rehberlik Dergisi*, 3(26), 75–86.
- Ergun, G. (2020). Evlilikte uyum ve çatışma: İletişim becerileri bağlamında bir inceleme. *Psikoloji Çalışmaları Dergisi*, 43(1), 92–107.
- Gottman, J. M., & Krokoff, L. J. (1989). Marital interaction and satisfaction: A longitudinal view. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 57(1), 47–52. <https://doi.org/10.1037/0022-006X.57.1.47>
- Güleç, S. (2018). Sosyal medya kullanımı ve evlilik ilişkileri: Nitel bir analiz. *İnsan ve Toplum Bilimleri Araştırmaları Dergisi*, 7(3), 115–134.
- Helvacıoğlu, F., & Eliüşük Bülbül, E. (2022). Evlilikte bağlanma stilleri ve çatışma çözüm stratejileri. *Türk Psikolojik Danışma ve Rehberlik Dergisi*, 12(63), 98–115.
- Işık, A. (2022). Evli bireylerin iletişim becerilerinin evlilik uyumlarına etkisi. *Sakarya Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 25(2), 214–229.
- Karasar, N. (2014). *Bilimsel araştırma yöntemi: Kavramlar, ilkeler, teknikler* (27. baskı). Ankara: Nobel Yayıncılık.
- Korkut-Owen, F., & Demirbaş Çelik, N. (2017). İletişim becerileri ölçeğinin geçerlik ve güvenirlik çalışması. *Eğitimde Psikolojik Hizmetler Dergisi*, 8(1), 22–36.
- Özen, A. (2016). Romantik ilişkilerde çatışma çözme stilleri ölçeğinin geliştirilmesi: Geçerlik ve güvenirlik çalışması. *Kişilik ve Sosyal Psikoloji Dergisi*, 3(2), 51–65.

EXTENDED ABSTRACT

This study investigates the impact of communication skills on conflict resolution styles among married individuals in Konya, a metropolitan city in Turkey known for its traditional family structure. Marital relationships are inherently complex, involving emotional, social, and economic dimensions. In such relationships, conflicts are inevitable due to differences in expectations, values, and interpersonal dynamics. Communication skills are considered a key component in managing these conflicts effectively. The literature underscores that components such as empathy, self-expression, and active listening not only promote marital satisfaction but also play a crucial role in constructive conflict resolution. Therefore, examining how communication competencies influence conflict resolution styles can offer valuable insights for both research and practice in marriage counseling and family therapy.

The study adopted a quantitative research approach utilizing the relational survey model. The sample consisted of 426 married individuals residing in Konya, selected through convenience sampling. Inclusion criteria required participants to be married for at least one year and voluntarily willing to participate. Data were collected using a demographic information form, the Communication Skills Scale developed by Korkut-Owen and Demirbaş Çelik (2017), and the Conflict Resolution Styles in Romantic Relationships Scale developed by Özen (2016). The communication scale includes five sub-dimensions, while the conflict resolution scale measures constructive and destructive strategies such as cooperation, withdrawal, aggression, and compromise. The

reliability coefficients of both scales were high, indicating valid and consistent measurements.

Data analysis was conducted using SPSS 25. Descriptive statistics were calculated, and assumptions of normality were checked using skewness and kurtosis values. Pearson correlation analysis was employed to test the relationship between variables, while multiple linear regression analysis was used to determine the predictive power of communication skills on conflict resolution styles. The significance level was set at $p < .05$ for all statistical tests.

The results indicated that communication skills are positively but weakly correlated with conflict resolution styles ($r = .299$, $p < .01$). A moderate positive correlation was found between communication skills and constructive conflict resolution strategies ($r = .438$, $p < .01$). No significant relationship was observed between communication skills and negative conflict resolution styles ($r = -.019$, $p > .05$). Regression analysis showed that the model was statistically significant ($F(4,421) = 10.640$, $p < .001$), but the explanatory power was limited ($R^2 = .092$). Among the sub-dimensions, only “willingness to communicate” approached statistical significance ($p = .072$), suggesting that while communication skills matter, they alone do not fully explain conflict resolution behavior.

These findings confirm that effective communication skills are associated with healthier and more constructive conflict resolution approaches among married individuals. The results align with prior studies by Işık (2022) and Bayraktar (2015), which emphasize the positive role of communication competence in marital harmony and problem-solving. However, the limited predictive power of the regression model suggests that other psychosocial variables—such as personality traits, attachment styles, and stress levels—also significantly influence conflict resolution styles. In this context, willingness to engage in communication emerges as an attitudinal factor that could be as critical as the communication skills themselves.

For practitioners, especially marriage counselors and family therapists, the study emphasizes the need to incorporate communication-focused modules in intervention programs. However, these should be complemented by assessments of other psychosocial factors to ensure a more comprehensive approach. For researchers, it is recommended to expand future studies by including additional variables and conducting research in different sociocultural settings to improve the generalizability of findings.